

EDESSÄ PITKÄ AUTOMATKA
EKSÄ TAKAPENKILLÄ – NASTA LAUTAAN
VAI JARRU POHJAAN?

Törmäys- kurssi

»HAUSKA,
SAMASTUTTAVA
JA HELLÄ.»

RED

»O'LEARY ANSAITSEE
TITTELINSÄ
FIKSUN VIIHTEEN
KUNINGATTARENA.»
PRIMA

BETH O'LEARY

WSOY

Beth O'Leary

TÖRMÄYSKURSSI

SUOMENTANUT TAINA WALLIN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Viittaukset William Shakespearen näytelmään
Kesäyön unelma sivulla 9 Paavo Cajanderin suomennoksen pohjalta.

Lainauksen Edmund Spenserin teoksesta
Keijukaiskuningatar (The Faerie Queene) sivulla 39 on
suomentanut Jaakko Tuomikoski.

Lainaukset samasta teoksesta sivulla 444: käännös suomentajan.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Road Trip

COPYRIGHT © 2021 BETH O'LEARY LTD

SUOMENKIELINEN LAITOS © TAINA WALLIN JA WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-47660-4

PAINETTU EU:SSA

Morsiusneidoilleni

NYT

Dylan

»Pointtini on, ettei koskaan tyyn' ole ystävyiden polku», Marcus sanoo hypistellen turvavyötään.

Tämä on ensimmäinen kerta, kun Marcus on pyytänyt minulta vilpittömästi anteeksi, ja tähän mennessä siihen on sisältynyt kuusi kliseetä, kaksi pahoinpideltyä kirjallista sitaattia eikä lainkaan katsekontaktia. Sana *anteeksi* esiintyi kyllä, mutta sitä edelsi *En ole kovin hyvä pyytämään*, mikä jonkin verran heikensi sen arvoa.

Vaihdan vaihteen isommalle. »Eikös se ole *uskollisen lemmen virta*, se mikä ei koskaan ole 'tyyn'? *Kesäyön unelmasta*, muistaakseni.»

Ohitimme juuri Tescon, joka on auki ympäri vuorokauden. Kello on puoli viisi aamulla, ja pimeys ympäröi meitä kuin paksu täkki, mutta kaupan ikkunoista lankeava haalean-keltainen kajo riittää valaisemaan edessä olevassa autossa istuvia ihmisiä kuin heihin olisi juuri kohdistettu valonheitin. Olemme aivan heidän takanaan, molempien kulkua hidastaa edellä ajavan kuormurin verkkaisen rämisevä matkanteko.

Sekunnin murto-osan ajan erotan kuljettajan kasvot taustapeilistä. Nainen muistuttaa Addieta. Kun jotakuta ajattelee tarpeeksi paljon, hänet alkaa nähdä kaikkialla.

Marcus tuhahtaa. »Yritän tässä puhua tunteistani, ja se on yhtä piinaa. Ottaisitko nyt vain pään pois perseestä, että onnistuisit jopa kuuntelemaan?»

Hymyilen. »Okei. Minä kuuntelen.»

Ajamme eteenpäin ohi leipomon, ja valo lankeaa taas edellä ajavaan autoon niin että näen kuljettajan silmät taustapeilissä.

Hänen kulmansa ovat hiukan koholla neliskanttisten silmälasien takana.

»Tarkoitan vain, että meille tuli vähän mutkia matkaan, enkä hoitanut tilannetta kovinkaan hyvin ja on tosi harmi, että niin kävi... siis niin pääsi käymään, ja se on tosi harmi.»

On todella hämmästyttävää, millaisille kielellisen akrobatian mutkille Marcus itsensä vääntää vain päästäkseen käyttämästä sellaista yksinkertaista sanaa kuin »anteeksi». En vastaa. Marcus yskii ja kiemurtelee taas vähän, ja minä melkein päästän hänet piinastaan ja sanon, että ei se mitään, ei hänen tarvitse sanoa sitä, jos hän ei ole valmis, mutta kun matelemme ohi vedonlyöntipaikan, edessä oleva auto jää taas hetkeksi kylpemään valoihin ja unohdan Marcusin. Kuljettaja on avannut ikkunansa, pistänyt kätensä ulos ja ottanut kiinni katon reunasta, niin että hänen lukuisat rannekorunsa hohtavat hopeisina ja punaisina automme etulyhtyjen loisteessa. Ele on niin kipeän tuttu – hoikka, hyvin vaaleaihoinen käsivarsi, määrätietoinen ele ja rannekorut pyöreine lapsellisine helmineen päällekkäin hänen ranteessaan. Tunnistaisin ne missä vain. Sydämessäni tärähtää kuin olisin liukastunut ja pelkäisin kaatuvani, sillä se on Addie, hänen silmänsä taustapeilissä katsovat suoraan minuun.

Sitten Marcus kiljaisee.

Vähän aikaisemmin Marcus kiljaisi samalla tavoin kauhuisaan, kun ohitimme vegaanisia makkarapasteijoita mainostaneen Greggsin, joten en reagoi niin nopeasti kuin olisin ehkä normaalisti reagoinut. Kun edessä ajava auto jarruttaa yhtäkkiä, enkä saa Marcusin isän omistamaa seitsemänkymmenentuhannen punnan arvoista Mersua pysähtymään ajoissa, aikaa jää juuri sen verran, että ehdin katua.

Addie

Pam.

Pääni retkahtaa niin äkkinäisesti eteen ja taakse, että silmälasini irtoavat ja singahtavat jonnekin niskatuen taakse. Joku huutaa. *Voi vittu – niskaa vihlaisee kipu, ja päässäni takoo vain: Ei helvetti, mitä minä tein? Ajoinko jonkun yli?*

»No voi saamari», Deb sanoo vieressäni. »Oletko ookoo?» Haparoin lasejani. Ne eivät luonnollisestikaan ole päässäni. »Mitä hemmettiä äsken tapahtui?» saan kysytyä.

Tartun tärisevin käsin rattiin, kohotan sitten toisen käden taustapeilin reunaan, sitten lasken sen käsijarrulle. Kuin haluten varmistaa, että kaikki on yhä paikoillaan.

Näen hänet taustapeilin kautta. Hiukan sumearajaisena ilman laseja. Hiukan epätodellisena. Hän se silti on, ei epäilystäkään. Niin tuttuna, että hetken minusta tuntuu melkein siltä kuin katsoisin omaa heijastustani. Yhtäkkiä sydämeni alkaa jysähdellä niin, että sen voisi kuvitella koettavan vallata itselleen koko rintaontelon.

Deb nousee autosta, ja edellämme ajanut jäteauto lähtee liikkeelle. Kettu, jonka takia jäteauton kuljettaja löi jarrut pohjaan, heilauttaa häntäänsä etulyhtyjien valossa ja tassuttelee jalkakäytävälle. Pala palalta äskeinen kohtaaminen selkiintyy mielessäni: jäteauto jarruttaa ketun takia, minä jarrutan jäteauton takia, minun takanani Dylan ei jarruta ollenkaan. Sitten – *pam.*

Katson taas Dylania taustapeilin kautta. Hän katsoo yhä minuun. Kaikki tuntuu hidastuvan tai hiljenevän tai himmenevän, niin kuin joku olisi kääntänyt säädintä ja vaimentanut koko maailman.

Siitä on kaksikymmentä kuukautta, kun viimeksi näin Dylain. Hänen olisi pitänyt muuttua jotenkin. Kaikki muukin on muuttunut. Ja silti, näinkin kaukaa, tässä puolihämärässäkin, osaisin kuvailla täsmälleen, miten hänen nenänsä kaareutuu, osaisin kuvailla hänen pitkät silmäripsensä ja hänen keltavihreät silmänsä, jotka tuovat mieleen käärmeennahan. Osaisin kuvailla hänen suuriksi rävähtäneiden silmiensä katseen, tietäisin että se on täsmälleen yhtä järkyttynyt kuin silloin, kun hän jätti minut.

»Hmm», siskoni sanoo. »Pitää kiittää Miniä.»

Mini. Auto. Palaan hätkähtäen tähän hetkeen ja avaamaan turvavyöni. Onnistun vasta kolmannella yrityksellä. Käteni tärisevät aina vain. Kun nyt vilkaisen taustapeiliin, katseeni tarkentuu takana olevan auton sijasta etualalle, ja siinä on Rodney, takapenkillä kaksin kerroin taittuneena, kädet ristissä takaraivolla, nenä kiinni polvissa.

Voi paska. Olin kokonaan unohtanut Rodney.

»Oletko ookoo?» kysyn häneltä täsmälleen samaan aikaan kun Deb kysyy minulta samaa. Sisareni pistää päänsä takaisin ovesta sisään ja irvistää. »Sattuuko sinunkin niskaasi?»

»Joo», sanon, koska sillä sekunnilla, kun hän kysyy asiaa, tajuan että sattuu. Sattuu todellakin.

»Jumpe», sanoo Rodney ja kohottautuu varovasti pakkolaskuasennostaan. »Mitä tapahtui?»

Rodney postasi eilen illalla Facebookin »Cherry & Krish sanovat 'Tahdon'» -ryhmään tiedustelun, olisiko joku menossa häihin Chichesterin alueelta ja olisiko hänen mahdollista saada kyyti. Kukaan ei vastannut, joten Deb ja minä hellyimme. En tiedä Rodneysta muuta kuin että hän nauttii aamiaiseksi Weetabix-proteiinijuoman, hänellä on huono ryhti ja päällä t-paita, jossa lukee *Vaikka kuinka painan Esciä, olen yhä täällä*, mutta luulen että noistakin voi jo päätellä olennaisen.

»Joku mersukuskin kusipää ajoi meidän perään», Deb vastaa ja suoristautuu katsoakseen uudelleen takanamme olevaa autoa.

»Deb...» sanon.

»Hmm?»

»Minusta tuntuu, että se on Dylan. Siis tuossa Mersussa.»

Deb kumartuu katsomaan minua. Hänen nenänsä kipristyy.

»Dylan? Dylan *Abbott*?»

Nielaisen. »Niin.»

Uskaltaudun vilkaisemaan olkani yli. Niskani esittää vastalauseen. Juuri kun katson taaksepäin, Mersun pelkääjänpaikalla istunut mies nousee autosta. Hän on hoikka ja näyttää aave-
maiselta kalpealta pimeällä kadulla, kun kauppojen ikkunoista lankeavat valot osuvat takaapäin hänen kiharaan tukkaansa. Sydämeni lähtee taas laukalle, hakkaa kuin viimeistä päivää.

»Marcus on hänen kanssaan», sanon.

»Marcus? Eikä!» Deb sanoo, ja hänen silmänsä räpähtävät suuriksi.

»Kyllä. Voi helvetti.» Tämä on hirveää. Mitä minun kuuluu tehdä seuraavaksi? Kysyä jotain vakuutuksesta? »Kävikö autolle jotain?» kysyn Debiltä.

Kiipeän ulos samaan aikaan kun Dylan astuu ulos Mersusta. Hänellä on yllään valkoinen t-paita ja chinosortsit, jalassa kuluneet purjehduskengät. Sortsien vyölenkissä, osittain taskun sisällä, on karabiinihaka. Se oli minun keksintöni, estää häntä hukkaamasta jatkuvasti avaimiaan.

Dylan astuu eteenpäin Mersun etulyhtyjen valoon. Hän on niin komea, että rintaani sattuu. Tämä on vielä vaikeampaa kuin olin olettanut. Haluan tehdä kaikkea yhtä aikaa: säännätä hänen luokseen, juosta häntä karkuun, kääpertyä sikiöasentoon, itkeä. Ja kaiken alla velloo järjetön tunne, että joku on onnistunut sotkemaan asiat, että jossain päin universumia viesti on jäänyt matkalle, koska minun *oli* tarkoitus nähdä Dylan tänä viikonloppuna, ensimmäistä kertaa melkein kahdeksan vuoteen, mutta vasta häissä.

»Addie?» hän sanoo.

»Dylan», saan vastattua.

»Tekikö joku *Mini* juuri selvää isän Mersusta?» Marcus kysyy.

Käteni lennähtää nolostellen otsatukan peitoksi. Ei meikkiä, päällä nuhruiset farkkuhaalarit, tukka laittamatta. Saamari soikoon, olen suunnitellut kuukausitolkulla, miltä näytän siinä tilanteessa, kun taas näen Dylanin, ja tämä »look» se ei todellakaan ollut. Dylan ei kuitenkaan tarkastele minua päästä varpasiin, ei tunnu edes huomaavan hiusteni uutta väriä – hän vain tuijottaa minua suoraan silmiin. Minusta tuntuu kuin maailma olisi kompastunut ja joutuisi nyt tasailemaan hengitystä.

»Ei perkele», Marcus sanoo. »Mini! Mikä häpeä!»

»Mitä helvettiä te sitten touhusitte?» Deb puuskahtaa. »Ajoitte suoraan meidän perään!»

Dylan katsoo häkeltyneenä ympärilleen. Kokoan itseni.

»Ei kai kukaan ole loukkaantunut?» kysyn hieroen särkevää niskaani. »Rodney?»

»Kuka?» Marcus kysyy.

»Kaikki hyvin!» huikkaa Rodney, joka istuu edelleen takapenkillä.

Deb auttaa häntä kapuamaan ulos. Minun olisi oikeastaan pitänyt tehdä se. Aivoni tuntuvat jotenkin sumeilta.

»Voi paska», Dylan sanoo huomattessaan vihdoin Mersun ruttuun menneen puskurin. »Olen tosi pahoillani tuosta», hän sanoo Marcusille.

»Äh, mitä suotta», Marcus sanoo. »Arvaa vaan, montako kertaa olen rutannut jonkun isän autoista. Tuskin hän edes huomaa.»

Siirryn eteenpäin nähdäkseni Minin perän. Auto on Debin ja jo valmiiksi kolhiintunut, mutta törmäys ei itse asiassa näytä jättäneen juurikaan vaurioita. Pamaus vain oli niin kova, että sen perusteella olisi voinut olettaa jonkin tärkeän osan lähteneen irti. Esimerkiksi renkaan.

Deb on tällä välin näköjään jo ehtinyt pujahtaa kuljettajanpaikalle, sillä hän käynnistää parhailiaan moottoria.

»Kunnossa on!» Deb sanoo. »Ihan mahtava auto. Paras sijoitukseni ikinä.» Hän ajaa kappaleen matkaa eteenpäin jalkakäytävän reunaan ja panee hätävilkut päälle.

Dylan puolestaan istuu nyt Mersussa, penkoo hansikaskokeroa ja puhuu Marcusin kanssa tiepalvelusta, Marcus kuuluu lähettävän hänelle puhelimellaan jonkin sähköpostin, ja minä ajattelen, että... okei, nyt keksin: Dylanin hiukset ovat lyhyemmät. Sehän se olikin. Tiedän, että minun pitäisi keskittyä tähän kolarijuttuun, mutta minä vain katson Dylania ja etsin viittä eroavaisuutta, mietin: *Mitä puuttuu? Mikä on eri lailla kuin ennen?*

Hänen katseensa käväisee minussa. Kuumenen kauttaaltani. Dylanin silmissä on jotakin – niihin jää jotenkin kiinni, kuin hämähäkinverkkoon. Pakotan itseni katsomaan muualle.

»Eli... te olette ilmeisesti matkalla Cherryn häihin?» sanon Marcusille. Ääneni tärisee. En pysty katsomaan häntä. Olen äkkiä kiitollinen Minin lommelolle painuneesta takapuskurista, jota voin tarkastella.

»No, me *olimme*», Marcus vastaa vitkastellen. Ehkä hänkään ei pysty katsomaan minua silmiin. »Mutta ei tällä kullamurulla kyllä nyt ajeta kuutta ja puolta sataa kilometriä, ei millään ilveellä. Se lähtee korjaamolle. Teidän pitäisi tehdä omallenne sama tempu.»

Deb äännähtää vähättelevästi. Hän on tullut ulos autosta ja hinkkaa äkkäämänsä naarmua risan vanhan hupparinsa hihalla. »Tässä kotterossa mitään vikaa ole», hän sanoo, avaa ja sulkee takaluukun kokeeksi. »Pikku lommo, siinä kaikki.»

»Marcus, tämä sekoaa», Dylan huutaa.

Täältä saakka näen, miten Mersun varoitusvalot välkkyvät. Hätävilkut ovat liian kirkkaat. Käännyin pois päin. Tyypillistä: kun Marcusin auto leviää, Dylan selvittää sotkun.

»Hinausauto tulee puolen tunnin kuluttua ja vie tämän korjaamolle», Dylan sanoo.

»Puolen tunnin kuluttua?» Deb sanoo epäuskoisesti.

»Kuuluu palveluun», Marcus sanoo ja osoittaa autoa. »Se on Mercedes, muru.»

»Nimeni on Deb. Ei muru. Ja olemme me tavanneet ennenkin. Useastikin.»

»Joo, kyllä minä muistan», Marcus sanoo kepeästi. Ei kuulosta kovinkaan vakuuttavalta.

Dylanin katse vetää minua puoleensa yrittäessämme kaikki yhdessä selvittää vakuutusjuttuja. Räpellän puhelinta, Deb kaivelee papereita hansikaslokerosta, ja koko ajan olen järjetömän tietoinen Dylanista, aivan kuin hän veisi kymmenen kertaa enemmän tilaa kuin kaikki muut.

»Entä nyt? Miten me pääsemme häihin?» Marcus kysyy, kun olemme valmiit.

»Julkisilla», Dylan vastaa.

»Julkisilla!» Marcus taivastelee aivan kuin joku olisi juuri ehdottanut, että hän voisi lasketella loppumatkan Cheryn häihin ahkiolla. Mies on siis yhä mulkero, enemmän tai vähemmän. Jotenkin se ei yllätä.

Rodney rykäisee. Hän nojaa Minin kylkeen ja katsoo puhelintaan. Tulee huono omatunto – jotenkin en vain saa pidettyä mielessäni, että hänkin on paikalla. Aivoissani ei ole tällä hetkellä tilaa Rodneylle.

»Jos lähдете nyt», Rodney sanoo, »olette Googlen mukaan perillä ... kolmetoista minuuttia yli kaksi.»

Marcus katsoo kelloaan.

»Okei», Dylan sanoo. »Se on ihan ookoo.»

»Tiistaina», Rodney täydentää tietoisikunsa.

»Mitä?» sanovat Dylan ja Marcus kuorossa.

Rodney näyttää anteeksipyytävältä. »Kello on puoli viisi aamulla, nyt on yleistä vapaapäivää edeltävä sunnuntai, ja teidän pitäisi päästä Chichesteristä Skotlannin maaseudulle.»

Marcus heilauttaa turhautuneena käsiään. »Tässä maassa ei sitten toimi mikään.»

Deb ja minä katsomme toisiamme. *Ei. Ei ei ei* –

»Mennään», sanon ja lähden kohti Miniä. »Ajatko sinä?»
»Addie...» Deb aloittaa, kun istun pelkääjänpaikalle.
»Minne te kuvittelette menevänne?» Marcus huutaa peräämme.

Paiskaan oven kiinni.

»Hei!» Marcus sanoo, kun Deb nousee kuskinpaikalle.
»Ette te voi lähteä ilman meitä!»

»Ei», sanon Debille. »Älä kiinnitä häneen mitään huomiota. Rodney! Autoon sieltä!»

Rodney tottelee, mikä on kiltisti tehty. En todellakaan tunne häntä niin hyvin, että minulla olisi oikeutta huutaa hänelle.

»Mitä helvettiä? Addie hei, älä nyt viitsi. Jos ette ota meitä kyytiin, meillä ei ole mitään mahiksia päästä sinne ajoissa», Marcus sanoo.

Hän seisoo matkustajanpuoleisen ikkunan takana ja koputtaa rystysillään lasiin. En avaa ikkunaa.

»Addie! Tsiisus, kai sinä nyt sentään olet Dylanille palveluksen velkaa!»

Dylan sanoo Marcusille jotakin. En saa siitä selvää.

»Saamarin kusipää», Deb sanoo ja kurtistaa otsaansa.

Suljen silmät.

»Luuletko, että pystyisit siihen?» Deb kysyy minulta. »Pystyisitkö ottamaan heidät kyytiin?»

»En. Tai – en ainakaan molempia.»

»Siinä tapauksessa jätät hänet omaan arvoonsa ja menään.»

Marcus koputtaa taas ikkunaan. Puren niska jomottaen hampaat yhteen enkä käänny katsomaan.

»Tästä reissusta piti tulla *hauska*», sanon.

Deb ei ole aiemmin viettänyt viikonloppua erossa pienestä pojastaan, Rileystä. Mistään muusta kuin tästä reissusta emme ole puhuneetkaan moneen kuukauteen. Deb on suunnitellut etukäteen joka pysähdyksen ja joka välipalan, jonka aikoo matkan varrella haukata.

»Tuleehan siitä hauska joka tapauksessa», Deb sanoo.

»Tämä auto on liian pieni», yritän.

»Minä voin kyllä tehdä tilaa!» Rodney sanoo.

Jotenkin en tykkää Rodneyä enää yhtään.

»Matka on niin hirveän pitkä», sanon. Painan nyrkeillä silmiäni. »Tunti toisensa perään jumissa samassa autossa Dylanin kanssa. Olen hiippaillut melkein kaksi vuotta ympäri Chichesteriä toivoen, etten joutuisi kasvokkain hänen kanssaan edes sekunniksi, kahdeksasta tunnista nyt puhumattaakaan.»

»En minä käske sinun ottaa heitä kyytiin», Deb huomauttaa. »Sanon vain, että mennään jo.»

Dylan on siirtänyt Mersun syrjemmälle odottamaan hinausautoa. Käännyin katsomaan taaksepäin juuri kun hän astuu jälleen ulos – hoikkana, vähän ruokkoamattomana, vähän yli satakahdeksankymmentäsenttisenä.

Kun katseemme kohtaavat, tiedän etten jätä häntä tänne.

Hän tietää sen myös. *Anteeksi*, hän sanoo muodostaen sanat äännettömästi huulillaan.

Jos minulle olisi maksettu punta joka kerrasta, kun Dylan Abbott on pyytänyt minulta anteeksi, minulla olisi nykyisin niin paljon rahaa, että voisin ostaa tuon Mercedeksen.

Dylan

Aina silloin tällöin runo tulee melkein kokonaisena, kuin joku pudottaisi sen jalkoihini kuin koira noutamansa pallon. Kun kömmin Debin auton takapenkille ja nenääni leijuu kipeän tuttuna häivähdys Addien hajuvedestä, mielessäni on sekunnin murto-osassa kaksi ja puoli valmista säettä. *Hän on erilainen ja sama/katse hakee minua/ja minä –*

Minä mitä? Olen mitä? Sekaisin. Joka kerta kun katson Addieen päinkin, jokin hypähtää sisälläni kuin delfini, ja sitä kuvittelisi, että kun yli puolitoista vuotta on mennyt, tämä ei sattuisi enää ihan näin paljon, mutta kyllä se sattuu, sattuu hirveästi, sattuu niin vitusti, että tekee mieli yksinkertaisesti ulvoa.

»Siirry vähän», Marcus sanoo ja työntää minua niin että kallistun vasten Rodney'n olkapäätä. Käteni lennähtää ilmaan, ja onnistun juuri ja juuri välttämään sen laskeutumisen suoraan Rodney'n syliin.

»Anteeksi», sanomme Rodney'n kanssa yhtä aikaa.

Käteni ovat hikiset ja nieleskelen ikään kuin saisin sillä tavoin pidettyä esiin pyrkivät tunteet sisälläni. Addie näyttää niin erilaiselta. Hän on leikkauttanut hiuksensa: ne ovat nyt melkein yhtä lyhyet kuin omanikin, ja niissä on uusi, hopeanharmaa sävy. Hänen silmälasinsa, jotka löytyivät kuin ihmeen kaupalla Minin tavaratilasta törmäyksen jälkeen, ovat kookkaat, hipsterityyliset: anteeksipyytelemättömät. Hän on mahdollisesti kauniimpi kuin koskaan. Minusta tuntuu kuin katsoisin Addien identtistä kaksossiskoja: hän on erilainen ja sama.

Minun pitäisi sanoa jotakin, sehän on selvä, mutten oikein tiedä, mitä. Olin joskus hyvä tämäntyyppisissä jutuissa – olin *sulava*. Tungen itseni kapealle keskipenkille ja katson, kun Marcusin isän autoa viedään pois pitkin pimeää tietä, se näyttää jotenkin lohduttomalta hinausauton perässä, ja toivon että saisin takaisin edes hivenen siitä ylimielisyydestä, jota minussa oli silloin kun tapasin Addien, eikä minulla ollut vielä hajuaakaan, miten syvällisesti ja täysin hän muuttaisi elämäni.

»Miten te olitte tien päällä näin varhain?» Addie kysyy, kun Deb lähtee liikkeelle tien reunasta. »Sinähän inhoat ajamista aikaisin aamulla.»

Addie on ruvennut meikkaamaan: hän on kääntänyt matkustajanpuolen häikäisysuojan alas ja katsoo kuvaansa siinä olevasta pienestä meikkipeilistä. Katseeni seuraa hänen liikkeitään, kun hän levittää jotakin voidetta kädenselältään kermanvaalealle iholleen.

»Sinulla on vähän vanhentuneet tiedot», Marcus sanoo. Hän yrittää löytää mukavan asennon istuimellaan ja tökkää siinä kiemurrellessaan minua kyynärpäällä kylkiluihin. »Nykyisin Dylan on erittäin vahvasti sitä mieltä, että automatoille täytyy ehdottomasti lähteä kello neljä aamulla.»

Lasken nolona katseen polviini. Addieltahan minä olen oppinut, että automatka on paljon parempi aloittaa auringonnousua edeltävässä sankassa hiljaisuudessa, kun päivä on vielä edes-säpäin ja täynnä toivoa, mutta muuten hän on kyllä oikeassa: kun olimme yhdessä, valitin aina siitä, miten aikaisin hän vaati meitä lähtemään liikkeelle, jos edessä oli pitkä ajomatka.

»Joo, mutta on kyllä tosi hyvä, että lähdimme aikaisin!» Rodney sanoo pirteästi kuin aamuvirkku lintu ja tutkii puhelintaan kyynärpäät niin tiukasti kiinni kyljissä kuin suinkin mahdollista.

Marcus ei tee vastaavia uhrauksia minun mukavuuteni eteen: hän istua rojottaa jalat levällään, polvi kiinni polvessani, kyynärpää puoliksi sylissäni. Huokaisen.

»Tällä aikataululla meillä tekee tiukkaa ehtiä perheen grillijuhliin», Rodney jatkaa. »Yli kahdeksan tunnin ajomatka, ja kello on jo puoli kuusi!»

»Ai, oletko sinäkin tulossa häitä edeltäviin grillijuhliin?» kysyn.

Rodney nyökkää. Kysymykseni oli häpeämätön yritys saada selville, mitä Rodney tässä autossa tekee, mutta toivon sen menevän silkan ystävällisyyden piikkiin. Kun Rodney tuli Addien ja Debin perässä ulos autosta, ehdin jo yhden hirveän, lyijynraskaan hetken ajatella, että hän on tulossa häihin Addien avecina – Cherry sanoi pari kuukautta sitten, että Addie ei välttämättä tule häihin yksin. Ei Addien ja Rodney välillä näytä kuitenkaan olevan sen kummempaa yhteyttä; suurimman osan ajasta Addie ei tunnu piittaavan Rodneyä oikeastaan ollenkaan.

Ei Addie tosin tunnu juuri piittaavan kenestäkään muustakaan. Niiden ensimmäisten sydäntä vavahduttaneiden, sisuksia raastaneiden katseiden jälkeen hän on kaihtanut huolella katsettani aina kun olen yrittänyt kääntää hänen huomionsa itseeni. Marcus naputtaa autonikkunaan jotakin idioottimaista rytmiä aivan liian lujaa, ja Deb joka yrittää juuri kiihdyttää liittymästä Chichesterin ohikulkutielle, vilkaisee häntä ärtyneesti.

»Saisiko tänne vähän musiikkia tai jotain?» Marcus kysyy.

Tiedän mitä on tulossa jo ennen kuin Addie painaa playta, ja joudun pinnistelemaan ollakseni hymyilemättä leveästi heti ensimmäiset tahdit kuultuani. En tunne tätä laulua, mutta amerikkalaisesta kantrista vain ei voi erehtyä. Muutama sointu, ja tietää pian kuulevansa tarinan iltamyöhäisistä suudelmissa talon etukuistilla, visiitistä honky-tonk-baariin tai pitkästä automatkasta nätti tyttö vieressä matkustajanpaikalla. Kantri on ollut Addien ja Debin lempimusiikkia siitä saakka, kun he olivat teinejä. Minulla oli tapana kiusata Addieta hänen musiikkimaustaan, mikä oli minulta aivan erityisen tekopyhää – puhutaan sentään miehestä, jonka »lenkkisoittolista»

koostuu lähes yksinomaan Taylor Swiftistä. Heti banjonrimputusta kuullessani ajattelen Addieta, joka tanssii Florida Georgia Linen biisin tahtiin päällään vanha kauluspaitani, tai laulaa autonikkunat auki täysillä mukana, kun radiosta tulee Rodney Atkinsin *Watching You*, tai riisuutuu hitaasti *Body Like a Back Roadin* soidessa taustalla.

»Tai ehkä ei sittenkään tätä», Addie sanoo. Hänen kätensä epäröi ilmassa puhelimen yläpuolella.

»Ei, anna olla! Minä tykkään tästä», Deb sanoo ja säätää äänen kovemmalle.

»Mitä helvettiä tämä edes on?» Marcus kysyy.

Näen, miten Marcusin äänensävy saa Addien hartiat jäykistymään.

»Ryan Griffiniä», Addie vastaa. »Se on – biisin nimi on *Woulda Left Me Too*.»

Sävähän. Marcus hirahtaa.

»Ai niinkö?» hän sanoo.

»Se on Country Gold -soittolistalla», Addie jatkaa. Hänen niskansa iho alkaa punertaa: sille puhkeavat laikut ovat kuin reunoiltaan epätasaisia vaaleanpunaisen kukan terälehtiä. »Ja sitä soittolistaa me kuuntelemme seuraavat kahdeksan tuntia. Niin että paras totutella vain.»

Marcus avaa auton oven.

»Mitä ih–»

»Marcus, mitä vittua –»

Takapenkillä alkaa paini. Marcus tönii minua kyynärpäällä. Ovi ei ole auki kuin kymmenisen senttiä, mutta tuuli syöksyy viiltävänä vingahduksena autoon, ja Rodney kurkottaa ylitseni, koettaa saada otetta ovenkavasta, ja sitten ovea onkin jo hamuilemassa neljä viisi toisiaan raapivaa kättä, Rodney rasvaiset ruskeat hiukset leviävät naamalleni, jalkani kietoutuu kummallisesti Marcusin jalan ympärille –

»Minä liftaan!» Marcus karjuu, ja kuulen adrenaliiniryöpyn hänen äänessään: hän on aina kuin nousuhumalassa

tehdessään jotain typerää. »Päästäkää minut ulos! En kestä kahdeksaa tuntia tällaista! Pankaa se pois!» Hän nauraa, vaikka läimäytän häntä kädelle niin lujaa, että kämmentäni polttaa.

»Oletko sinä sekaisin päästäsi?» kysyy Rodney. »Kuljemme melkein satasta!»

Auto liirtää hiukan sivulle. Näen Debin silmät taustapeilissä, ne ovat tuimasti sirrissä, kun hän keskittyy pysymään omalla kaistallaan. Autoja vilahtelee oikealta ohi yhtenä järjettömän kirkkaiden etulyhtyjen virtana, mikä jättää kelta-valkoisia viiruja näkökenttääni.

Addie keskeyttää biisin. Marcus sulkee oven. Nyt kun musiikki ei enää soi eikä tuuli puske ärjyen ovenraosta sisään, erotan pienimmänkin äänen: Rodney'n vaivalloisen hengityksen, pienen huokauksen kuljettajanpaikalta Debin rentoutuessa istuimellaan. Nujakoinnin aiheuttamaa adrenaliiniryöppyä seuraa hätkähdyttävän voimallinen halu tintata Marcusia naamaan.

»Mikä saatana sinua oikein vaivaa?» sihisen.

Tunnen Addien kääntyvän katsomaan minua – yllättyneenä ehkä – mutta hänen katseensa on taas tiessä ennen kuin ehdin tavoittaa sen.

Marcus vilkaisee minua syrjäsilmillä ja nielaisee, ja näen että hän katuu jo käytöstään, mutta olen niin vihainen, että jätän sen tahallani omaan arvoonsa. Hetken kuluttua Marcus naurahtaa väkinäisesti.

»Me halutaan automatkamuraa!» hän sanoo. »Eikö sieltä löydy vaikka Springsteeniä?»

Addie on vaiti huomattavan pitkän tovin.

»Deb», hän viimein sanoo. »Käännä seuraavalle huoltiskalle.»

»Pitääkö sinun käydä pissalla?» Deb kysyy.

»Ei», Addie vastaa. »Meidän pitää jättää Marcus kyydistä, niin että hän saa liftata. Sehän oli hänen toivomuksensa.»

Sitten hän painaa playta, ja kantribiisi jatkuu.

»Napakymppi.»

THE SUN

ADDIE JA HÄNEN SISKONSA ovat valmistautuneet mahtavalle roadtripille soittolistoin ja eväspaketein. Heidän ystävänsä on menossa naimisiin Skotlannissa ja automatka sinne on osa hauskuutta. Siihen asti, kun toinen auto törmää heidän peräänsä ja kolaroivaksi kuskiksi paljastuu Addien eksä Dylan. Tietenkin Dylan bestiksineen on matkalla samoihin häihin, ja kun poikien auto on lunastuskunnossa, Addie ei voi kuin tarjota heille kyytiä. Edessä on matka törmäyskurssilla, mutta onko Addien ja Dylanin yhteinen tie noussut lopullisesti pystyyn?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47660-4